березень 2010
March 2010

ПРОМІНЬ

Promin

50

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

ПРОМІНЬ
РІК XXXXX БЕРЕЗЕНЬ Ч.3
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор - Оксана Сушко
Редакційна Колегія
Зеня Юзик
Соня Бейзик
Галя Липка
Референтки Променя
Галя Щербльок
Ольга Лугвиненко
Річна передплата в Канаді - $25.00
Передплата до інших країн -US$30.00
Одне число - $3.00 (Включає 'GST')
Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@cogeco.ca

PROMIN
published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL XXXXX MARCH No.3

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
Telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Sushko
Editorial Committee:
Zennia Yuzik
Sonja Bejzyk
Halia Lypka
Promin Conveners -
Helen Scherbluk
Olha Lugvynenko
Administrator - Oksana Sushko
Telephone 905-572-9626
Subscription in Canada - $25.00
Other Countries - US $30.00
Single copy - $3.00
(GST is included)
The editors reserve the right to edit submitted materials
Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

Формат - Оксана Сушко
Layout - Oksana Sushko

ЗМІСТ Contents

Тарас Шевченко ..... 2 ..... Taras Shevchenko
Духовність ..... 7 ..... Spirituality
Жіночі постаті ..... 12 ..... Women of Influence
Із світу ..... 14 ..... Around the World
Поезія ..... 16 ..... Poetry
Від наших читачів ..... 18 ..... From our readers
Вісті з Централі СУК ..... 19 ..... News from the National Office
Нашим Найменшим ..... 20 ..... For our Children
Громадська Хроніка ..... 22 ..... Community Events
Квіти Незабутнім ..... 30 ..... In Memoriam

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP) toward our mailing costs, PAP Registration No. 09580

Canada

Союз Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada
National Office
Box 102, Cudworth, SK S0K 1B0
Phone - 306 256 7013
E-mail - pz.yuz@sasktel.net

Редакційна Editorial

Слава Ісусу Христу!

В наступному році, 2011-му, будемо відзначувати 150 ліття від дня смерти Тараса Шевченка, генія і пророка українського народу. І здійснилися слова які промовив Пантелеймон Куліш над його труною:

"Наш єси, поете, а ми народ твій,
І духом твоїм дихатимемо по віки і віки!"

На протязі всіх цих років Шевченко був і дальше є вчителем і дорадником для народу в найтяжчих моментах бурхливої історії нашої батьківщини, і його слово стало ідеалом до якого прямуємо ще й сьогодні.

З окрема він був духовним Батьком у змаганнях перших українських поселенців Канади, які прибули до цієї країни з Святим Письмом в одній руці і з Кобзарем Шевченка в другій. В найтяжчих моментах, які приходилося нашим піонерам переживати, його глибоко зворушливе слово дало їм ту наснагу яка стала для них великою силою, та не дало їм занепадати на дусі.

І ось в місяці березні українці в цілому світі урочисто вшановують пам'ять, дорогого кожному українському серцю, поета Тараса Шевченка, оборонця всіх покривджених, убогих і нещасних та борця за визволення українського народу з вікового пригнічення.

Зокрема потрібно підкреслити, що образ жінки-страдниці наскрізь проходять усю творчість Тарас Шевченка. Його увага до жінки вийшла із самих його життєвих переживань. Він постійно мав на увазі долю української жінки та мріяв про щасливу долю матерів і їх дітей.

Іван Франко ось так писав про Шевченка: "Не знаю в літературі всесвітній поета, котрий би так витривало так гаряче і з вірою свідомістю промовляв в обороні жінок, в обороні їх прав за повне, чисто людське життя, котрий би таким могучим словом бичував усе те, що в'яже, деморалізує і тисне женщину. Не знаю в літературі всесвітній поета, котрий би представив так високо і так щиро ідеал жінки-матері як це вчинив Шевченко в своїх поемах "Відьма", "Неофіти", "Катерина" і "Марія"."

Хай його слова про долю жінки тримають нас на дусі, щоб ми не здавалися в тяжких моментах, але щоб дальше наполегливо працювали на користь нашого українського суспільства, для добра наших родин та на збереження тих цінностей, тих дорогих скарбів, які передали нам наші матері і бабусі.

Нехай його мрія про щасливу долю матерів і їх дітей здійсниться. Нехай Господь допоможе нам в цьому великому ділі!

March is the month in which we commemorate Ukraine's renowned poet-laureate, Taras Shevchenko. This great patriot's works continues to inspire Ukrainians around the world. His wordsreveal his innermost fears and desires - they are a window into his experiences and into the culture of his time. Lashing out against a cruel and oppressive regime, his poems manifest his anger towards his oppressors and his love for his country. He was ruthlessly punished for expressing disturbing truths to his countrymen, making him an even greater hero of his time. Thankfully, many of his works have been translated so that people beyond the Ukrainian community can apprecite his inspirational persistence and talent.

Shevchenko's own personal experiences also led him to include women in a great deal of his poetry. We treasure his reflections on the struggles encountered by women during that historical era, and his hope for a liberated future.

I encourage you to read and study the remarkable poetry of Taras Shevchenko. His works are gems for us all to cherish.

Орися Сушко

My Destiny

AN AUTOBIOGRAPHICAL ESSAY BY

TARAS SHEVCHENKO

(Edited with notes by Andrew Gregorovich)

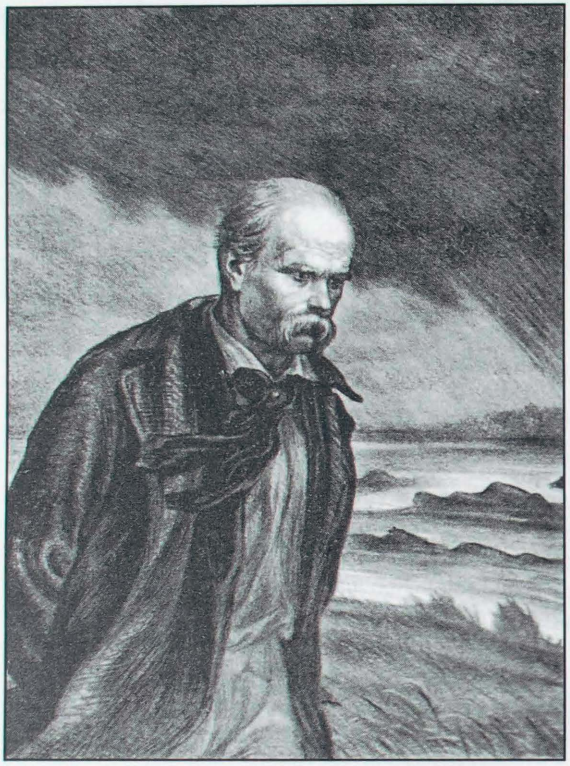

I FULLY APPRECIATE your wish to publish in your magazine Reading for the People life stories of those men who, coming from the obscure and inarticulate ranks of the common people, have worked their way upward to some achievement.

Stories of this kind might help many to realize their human dignity, and it seems to me that without such realization the lower classes cannot arise from their present condition in Russia.

My own destiny, truthfully presented, may lead to deeper reflection, not only on the part of the common man, but also those upon whom this common man is so completely dependent. Both sides should profit by this. Such is the reason why I cannot refuse to reveal in public a few sad facts about myself. All that I can do now to comply with your wish is to give a brief account of the actual course of my life. After having read these lines you will appreciate those feelings which grieve my heart and oppress my spirit.

I AM THE SON of Gregory Shevchenko, peasant and serf. I was born on March 9, 1814, in Kerelivka, a village in the county of Zvenihorod, province of Kiev, upon the estate of a landowner. In my eighth year I lost both father and mother, and found shelter with the village sexton who accepted me as one of his pupils. Such pupils find themselves in a condition of actual bondage just as the boys who have been apprenticed to craftsmen. The master's power over them has practically no limits. They have to perform all domestic duties and to fulfill every possible whim of the master and members of his household. You can imagine what the sexton in question, a wretched drunkard, could demand of me, and the things I had to do with the self-abasement of a slave.

There was nobody in this world who would trouble or could be expected to trouble themselves about my unhappy lot. Nevertheless, I was in a so-called school and in two hard years I had been through the elementary Reading-book, the Sum-book, and finally, the Psalter. Toward the end of my school education, the sexton used to send me in his stead to read the Psalter for the souls of departed serfs, and gladly paid me a few kopecks for this.

My help permitted my teacher to devote himself even more to his favorite occupation, drinking with his friend Juno Limar, so that on returning from my psalm singing exploits I nearly always found them dead drunk.

My sexton treated all his pupils with extreme harshness, and we all hated him. His unreasonable cruelty made us cunning and revengeful. We used to deceive him, and did all the mischief we could think of. He was the first despot I ever met, and my whole life long he filled me with hatred and contempt for every kind of coercion as practiced by one human being upon another. My childish heart was wounded by such educational methods a thousand times a day, and I concluded - as all defenseless people are bound to conclude when they cannot

bear injury any longer - with revenge and flight.

One day I came upon my teacher in a state of drunken stupor and, turning upon him his own weapon, the rod, I used it as well as my childish strength permitted. This was my only chance to get even with him for all his brutality. Among his earthly possessions this drunken sexton had a little book with pictures, and although the engravings were of extremely poor workmanship, at that time they appeared to me as the most precious work of art. I could not resist temptation. I took the little picture book and ran away by night to the town of Lysyanka.

Then I found a new teacher, only to discover that in his educational principles and methods he hardly differed from my former master. Three days I dragged buckets of water from the river Tikich and ground my green paint on an iron plate. On the fourth day, I ran away to the village of Tarasivka, where there lived a sexton with a certain artistic renown. He had gained it through his paintings of the great martyrs Nicetas and John the Soldier. To this Appeles I now applied, with the firm resolution to overcome all the hardships and trials which at that time seemed to me an essential part of study. I had no luck. Appeles could read my character and divine my future on the palm of my left hand. After looking at it with much attention he informed me point-blank that I had no aptitude for anything, not even for shoemaking or barrel making.

With no hope of ever becoming even a mediocre painter and with a heart saddened by experience I went back to my native village. I could not expect to be anything else but, as Homer puts it, a herdsman of stainless flocks.

There was, however, some comfort in the thought that in his humble pursuits the village shepherd should have at least enough leisure to peruse his stolen picture book. But it seems that my dreams never come true. My landlord, who had just come into his paternal heritage, needed a clever page-boy. I was told to discard my rags and put on a twill jacket with trousers to match, and as a full fledged page-boy I entered upon my new duties.

Such page-boys were invented by the Poles, the old "Civilizers" of Ukraine. The landed gentry of other nationalities adopted from them this ingenious device of training handy flunkies from very childhood. The Polish noblemen of old kept these so-called "little Cossacks" not only as servants but also as minstrels, dancers and entertainers. For the pleasure of their masters the "little Cossacks" played gay, ambiguous songs which had been composed by the people to ease their sufferings. They danced wriggling in front of their lords pretending to be intoxicated.

Their illustrious descendants of today not only preserve the tradition but do it with the proud consciousness that thus the Ukrainian culture is being advanced and the national spirit cultivated. My master was a Russianized German, and, as such, a man of a more practical trend of mind. He cultivated my national spirit in his own way, by posting me in a corner of his ante-chamber, where I had to stay silent and motionless until he should order me to hand him his pipe, which stood quite close to him, or to fill a glass with water.

Because of my stubborn character, I broke my master's order and sang sad Haidamak songs in a hardly audible voice and secretly copied the pictures of the Suzdal school decorating the rooms of my master. I drew with

a pencil which I confess, with no feeling of guilty conscience, I stole from the storekeeper.

My master was a traveling man. He was always making trips, to Kiev, to Vilna or St. Petersburg, and he always dragged me along, so that he might have his pipe and other necessities of life handy.

I cannot say that at that time I regarded my duties as especially burdensome or disgraceful. Only now all this appears to me like some dreadful, unreasonable nightmare. Very likely many Russian people who will look into their past would agree with me. As I followed my restless master from one house of call to another, I took advantage of every opportunity to pilfer as many woodcuts from the walls as I could. I should add that it was not the collector's craze that made me do this but the irrepressible desire to paint or, rather, to make copies of every drawing I had seen.

One day during our stay in Vilna, my master and his wife went to a ball of the local nobility to celebrate the name day of His Majesty Tsar Nikolai Pavlovich. The servants were asleep and the house was wrapped in complete darkness. In my solitary room I Lit a candle, uncovered my stolen treasures and having selected from among them the picture "Cossack Platov," I began to copy.

I did not notice how quickly the time had passed by, and I did not even hear when behind me the door opened and my master, returning from the ball, entered. He seized me and gave me a few cuffs on the ear - not because of my devotion to art (by no means! he was not concerned with art at all) but because I might have set fire not only to the building but to the whole town. The next day he ordered the coachman Sidor to give me a sound hiding which he did with more than proper zeal.

In the spring of 1832 I completed my eighteenth year, still a lackey but as such a complete failure and a disappointment to my master. This might have been the reason why he, finally, gave in to my unceasing requests and allowed me to learn how to paint.

It was not much of an opportunity as I was only hired out, for a period of four years, to an ornamental painter and decorator in St. Petersburg. This man, Shirayev, combined within himself the talents and the habits of both the hard-drinking sexton and the other sacristan, the practitioner of palmistry.

But although I did not learn anything in the daytime, I could spend the moonlight Spring nights in the St. Petersburg Summer Garden and make drawings of the statues which embellished that creation of Peter the Great. It was there that I made the acquaintance of the artist Ivan Maximovich Soshenko, a fellow countryman who has been like a brother to this day. Upon his advice, I began to try my hand at watercolor studies from nature. During my early and feeble attempts I had a model in the person of Ivan Nechiporenko, another fellow countryman and friend of mine and also one of my master's servants. One day the master discovered one of my paintings in Nechiporenko's hands, and he liked it so much that he employed me to paint portraits of his mistress. Now and then he even rewarded me with a ruble.

In 1837 Soshenko introduced me to V. I. Gregorovich, secretary of the Academy of Fine Arts, and begged him to deliver me from my low misfortune, my condition of serfdom. Gregorovich transmitted this request to the poet V. A. Zhukovsky, who immediately made a provisional offer to my master and commissioned K. R Bryullov to paint his portrait, with the intention of making it the prize in a private lottery. In a brief time the great Bryullov had Zhukovsky's portrait ready. Zhukovsky, with the assistance of Count M. Yu. Vielhorsky, organized a lottery, the tickets were easily sold and, at the price of $2,500 rubles, my liberty was bought on April 22, 1838.

From that day on I began to study at the Academy of Fine Arts, and soon became one of Bryullov's favorite pupils and friends. In 1845 I was given the degree of free artist.

As to my literary work, I will say only that it had its beginning on those moonless white nights. For a long time my strict Ukrainian muse, distorted by experiences in school, in the ante-chambers of manors and in various city quarters, kept away from me. However, when the breath of freedom returned to my senses the purity of my childhood passed under the roof of my father's poor home, the blessed Ukrainian muse came and embraced me in a foreign land. From my first poor experiments written in the Summer Garden only one ballad, "Prychyna," was published. When and how I wrote my later poems, I would rather not discuss now.

I must confess that this short story of my life cost me more than I would have expected. How many years wasted, one after another! And what have I, through all my efforts, redeemed from destiny? I have survived, that is, preserved my bare life and, with that, this dreadful insight into my past. It is dreadful, all the more dreadful for me, as my own brothers and sisters - I was not strong enough to mention this in my story - have remained serfs to the present day.

T. Shevchenko
February 18, 1860

Україна і українці в творчості *Шевченка*

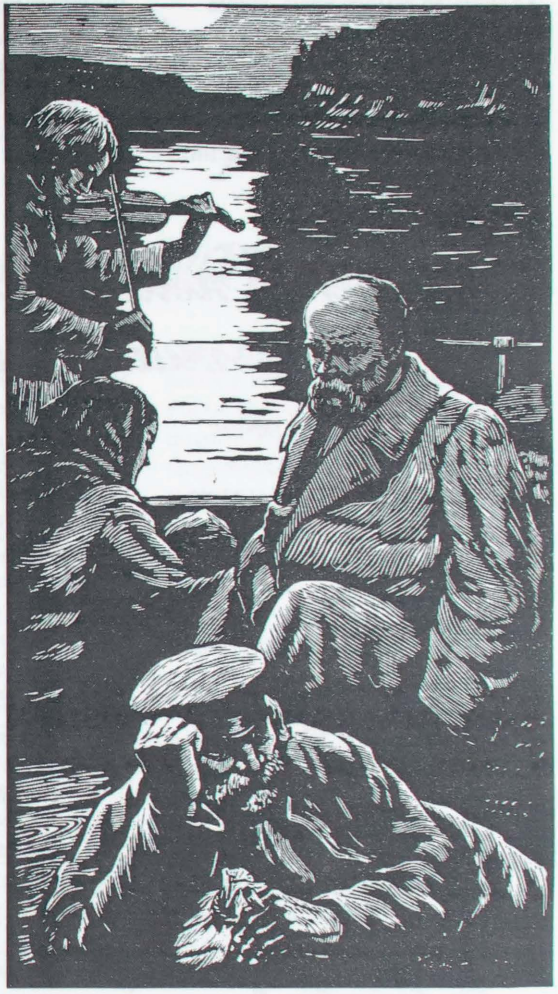

**" Встане Україна
і розвіє тьму неволі,
світ правди засвітить
і помоляться на волі
невольницькі діти."**

Т. Шевченко

Хто б не був і де б не жив, - той, хто прочитає "Кобзаря", вже не зможе уявити собі України без Шевченка. Той, хто через Шевченкове слово гляне у світ, той ніколи не спиниться на шляху до ідеалу, справжнього братерства між людьми.

Україна повертає собі свого генія, і нині, більше ніж у минулому, промовляє нам Шевченків образ -

Несли, несли з сухого поля.
І в Україну принесли
Великих слів велику силу
Тай більш нічого.

Мабуть, жоден з поетів світу не вистраждав так важко свободу і не міг сказати так сильно, як Шевченко, за живих, за мертвих і за ненароджених.

Шевченкова правда на землі - не просто анатомія правди. Вона завжди йде від "духу істини, якого світ не хоче приймати". Ім'я Шевченка символізує душу українського народу за право жити за Божим законом: "бо хто матір забуває, того Бог карає".

Ми називаємо Шевченка народним поетом не тому, що він писав в народному стилі, а тому, що всі думки його, вся його любов були присвячені народові. Шевченко був великим патріотом України. Його заклик "Свою Україну любіть" вирвався з самого серця.

Шевченко безмежно любив свій український народ, він розумів, яким прекрасним може бути життя на цій "окраденій землі".

В своїх творах поет дає оцінку Петру І та Катерині ІІ, тій трагічній ролі, яку вони відіграли, ліквідувавши Січ.

А з якою іронією і сарказмом він говорить про тих, хто на словах за народ, а насправді "люблять шкуру, а не душу".

Поет дуже страждає від того, що "від молдаванина до фіна, на всіх язиках все мовчить", що мовчать "славних прадідів великих правнуки погані" і мовчки "панам жито сіють". І ще: "Доборолась

Україна до самого краю, гірше ляха свої діти її розпинають".

І все-таки наш геній вірить в Україну, її народ: "І оживе добра слава, слава України, І світ ясний, невечірній тихо засіяє..."

Думаймо про Шевченка, живімо Шевченком, продовжуймо Шевченкове безсмертя в собі і в дітях наших.

Подала З. Маєвська
Етобікок, Онтаріо

"І перед него помолюся, мов перед образом святим тієї матері святої"

...Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим

Т. Шевченко

Для Т. Г. Шевченка нещаслива доля жінки-матері була не тільки суспільним, а й особистим, глибоко інтимним горем. Його рідну матір "ще молодою у могилу нужда та праця положила". Подруга його юнацьких літ Оксана - "помандрувала ота Оксана в поход за москалями, та й пропала..." Рідні сестри поневірялися на панщині.

Постійна увага поета до трагічної долі жінки-матері в самодержавній Росії зумовлюється тим, що в селі саме жінка-кріпачка була найбільш пригнобленою і скривдженою.

Особливо вражає поема "Катерина". Катерина розшукує батька свого сина-москаля, який поглумився з її щирого почуття, зрадив її і жорстоко відштовхнув її і свого сина.

А хіба можна без хвилювання читати поему "Наймичка"? Молода мати Ганна, залишившись з дитиною на руках, підкидає сина заможним селянам, наймається до них на роботу "і коло дитини так і пада, ніби мати"... Про святе материнське почуття читаємо в поезії "У нашім раї на землі". Поет готовий молитися на матір, "мов перед образом святим тієї матері святої, що в мир наш Бога принесла". Матері любо жити, бо в неї є добро - її дитина. І от літа минають. Діти виросли, розійшлися на заробітки, віддали їх в москалі.

А в поемі "Сон" ("На панщині пшеницю жала...") мати жне на панщині з грудним дитям ("пішла в снопи, пошкандибала, Івана сина годувать").

Читаючи поему "Сова", ми глибоко переживаємо трагедію матері, у якої забрали в москалі єдиного сина, про якого не чути багато років.

Гірка туга і біль звучать у всіх рядках поета, коли він говорить про забуту українку, що днями й ночами працювала і тільки хвилинами могла милуватись своїм сином чи дочкою.

Поет, будучи великим народним співцем, відобразив у своїх творах з незрівнянною літературною майстерністю і співчуттям життя українського народу. В своїх творах геніальний поет відтворив душу людини, її страждання, болі, людські радощі. Шевченко є пророком: "буде син і буде мати, і будуть люди на землі".

Вшановуючи українських матерів, які виховують своїх дітей у любові до Бога і України, завжди памятаймо, що приклад найбільшої материнської любові дала Пречиста Діва Марія, жертвуючи свого єдиного Сина на відкуплення людського роду.

Подала З. Маєвська

Spirituality

The King's Highway

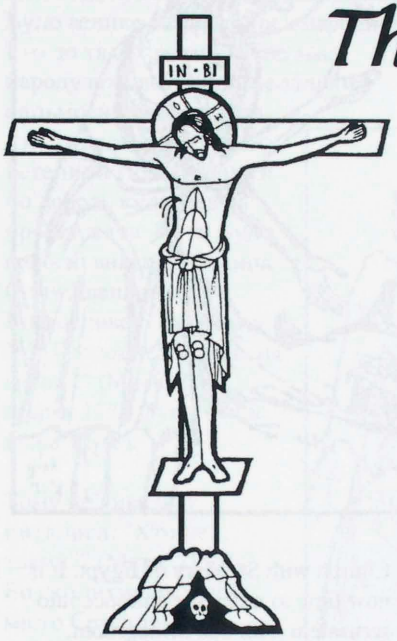

Early encounters on the roads to Emmaus and Damascus took place with the One Who today still walks with pilgrims on the lenten road to Golgotha. Awareness of the presence of Christ makes hearts burn, and clears the path of stumbling blocks, rocky ground pock-marked by meteor craters of our sins, scarred by glaciers of our cold-heartedness and covered by rubble of our earthquaking passions. His love clears this ground more thoroughly than the reigns of Caesars whose legions paved and kept open their famous Roman roads. By those routes their goal was to take earthly kingdoms by force. Christians who would take the heavenly Kingdom by force are commanded to lay down as a map the Nicene Creed, moving ahead on every word of it.

This narrow Royal Road has a sheer drop on either side into the chasms of heresy and error. No baggage on this trip - only rod or staff - a yoke to carry the burden of Light or use as a balance over the most precarious spots. Voluntary as was Jesus' journey to Golgotha, our journey through Lent is no an imposed exile to Babylon where "harps hang silent on the willows there" (Ps. 137:2). Rather, our trip to Pascha lifts up the gates with song and triumphant shouts of "Hosanna!" This trek is not an exodus from Egyptian slave drivers into the desert but a passage through the airy viaducts of the chambers of the heart through which the Holy Spirit breathes and the stream of Life flows. It is the yearly migration of the Dove following the Son baptized in the holy blood of sacrifice.

Again and again the sun rises. Again and again throughout eternity and revolving galaxies, Pascha unfolds, emitting the energy of the uncreated burst of Light that creates a new universe, a new heaven and a new earth.

Throughout the lenten week, we circle the Jericho walls of our hardheartedness in anticipation of Pascha, crying, "Life up your heads, O gates! and be lifted up, O ancient doors! that the King of Glory may come in! Who is this King of Glory? The Lord of Hosts, He is the King of Glory!" (Ps. 24:9-10). Christ, the same lamp as unto the feet of travelers to Emmaus and Damascus, is leading us to Pascha - the Cross and Resurrection - where burning hearts recognize who He is! For on Golgotha the Cross is an inextinguishable candle set securely in the lamp stand of the earth which has no light of its own - the earth, a spinning ball sent by God's mighty arm across the heavens, signaling the light of Pascha to the whole universe.

And we - on our small planet with extended arms imploring the Messiah to come on the clouds of heaven - suddenly realize our sinfulness. Because of our sins we are the very Cross to which Christ voluntarily was nailed and which He bears forever with love and great mercy. Our feet of clay are rooted in war and pillage; our stiff, outstretched wooden limbs cast a shadow over our transgressions and Adam's skull. As battles were won for the Israelites when Moses' arms were lifted up by Hur and Aaron (Ex. 17:12), victory in spiritual warfare comes to Christians who receive blessing from on high from the lifted hands of Christ, the Light and Lover of Mankind. And with His outstretched arms reaching as far as east is from the west, "so far does He remove our transgressions from us" (Ps. 103:12).

Like Joseph's brothers who sold him for pieces of silver, only to find themselves later journeying to Egypt to fall at His feet in their hunger and repentance, our starving souls pilgrimage to Pascha to prostrate before Christ, crying out, "Jesus, Son of God, have mercy on us!"

The journey through Len begins on the first day with a prostration for forgiveness, then through succeeding weeks a steady climb up the hill-country of Orthodoxy, St. Gregory Palamas, Golgotha, and the Ladder, to the Egyptian desert of transformation.

The province of Forgiveness is a mountain stronghold of vertical walls through which we must pass - there is no shortcut over the top. As Satan's bandits descend with blows and spittings, they are to be received without the retaliation which in turn only sheds more blood. Satan's blood, on one's hands or in one's heart, will not cross-match with the blood of Christ Who shed His blood, transfusing us. This blood of Forgiveness waves the pure heart on to the next crossroad of Orthodoxy, of Right Worship.

Orthodoxy invites pilgrims into a broad place where orchards bow in reverence, heavy-laden with the fruit of prayer. The Holy Spirit breathes hymns over gardeners weeding out the sins of the world, lifting heart, mind and soul. Right Worship, its own answer to prayer, passes us through the next checkpoint into the light-filled community of St. Gregory Palamas. He directs us through streets illumined by street lamps of divine Energy radiating from the Source, the Essence, the Uncreated Light of the powerhouse of God. A week in this Light prepares us to climb the tree of the Cross and see Christ in everyone. Descending, we spend the next lenten

week (a lifetime, actually) on the Ladder of Climacus, attempting, step by step, to be worthy of such Love.

Finally, having gotten thus far in five weeks of labour, experiencing as much as one is able to bear of thirst and fasting, the pilgrim lays down his soul on the hot golden sands of the desert. Purified by the light of this fiery furnace, stripped of rust, erosion and all baggage, refined of the dross in the heat of His love, lifting up our heads at the everlasting doors, we are eager to cross the threshold of the Church with St. Mary of Egypt. It is now time to make the entrance into Jerusalem with our Bridegroom, immersing ourselves in the Holy Week of His Passion, to rise with Him in the radiance of Pascha.

Reprinted from "Life Transfigured", a journal written and distributed by the nuns of the Orthodox Monastery of the Transfiguration, Ellwood City PA. The journal is sent to interested subscribers free of charge. To receive the journal, please write or call 724-758-4002 or omt1@losch.net.

Illumined in our souls through abstinence, let us venerate the saving cross upon which Christ was nailed, and let us cry aloud to it: Hail the delight and sure help of those that fast; Hail, destroyer of the passions, adversary of the devils; Hail blessed wood!

(Matins Sessional Hymn, Tone 8, from the Triodion, Tuesday in the 4th week of Great Lent)

Бербна Неділя - Вхід Господній в Єрусалим

У Вербну Неділю святкуємо славний в'їзд Господа нашого Ісуса Христа в місто Єрусалим. Цей в'їзд був справді величавий! Було велике захоплення в народі. І то до таких розмірів, що маси народу вітали Христа не тільки з пальмовими галузками, а й скидали з себе одежу і стелили Йому під ноги по дорозі, куди мав проїжджати. Чути Було голосні вигуки: "Осанна Сину Давидовому! Благословен, Хто йде в ім'я Господнє! Осанна на висоті!" (Матв. 21:9; Марка 11:9; Луки 19:28; Івана 12:13).

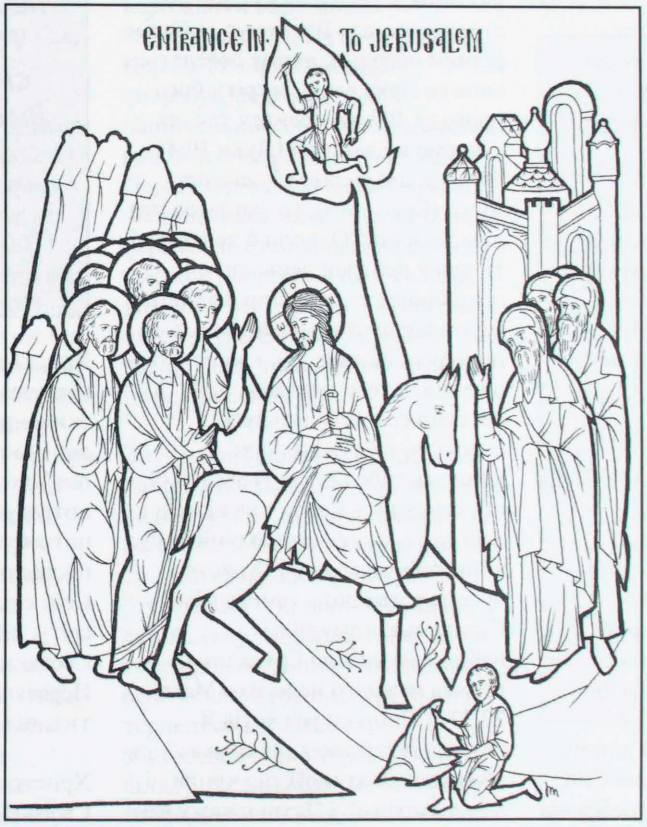

Тому не диво, що питалися: "Хто це такий?" (Матв. 21:10). Бо сколихнулося ціле місто Єрусалим, переживаючи глибоко своє піднесення, святе хвилювання своїх почуттів. Раділи старші, молодші, та навіть діти, зустрічаючи парадно Ісуса Христа. Ця зустріч перемінилася у небувалу маніфестацію.

Яка причина цієї урочистої маніфестації?

У тодішніх жидів наближалося свято Пасхи. На це свято, що було великим торжеством, з'їжджалося їх дуже багато до Єрусалима, з різних сторін. Багато з них почули про воскресіння з мертвих Лазаря. Того Лазаря, який вже 4 дні лежав у гробі і про якого сестра його Марта сказала: "Господи, вже чути, бо чотири вже дні йому" (Івана 11:39). Та помимо того, що в людському розумінні, тіло мало вже розкладатися, то Ісус Христос воскресив Лазаря. Рознелася вістка про це небувале велике чудо. Народ хотів бачити Ісуса Христа, висловити свій подив і вдячність Йому. Ще інші хотіли побачити і самого Лазаря воскреслого із мертвих. Тому таку величаву зустріч зробили Ісусові.

Була ще одна група людей, яка хотіла використати цю масу зібраних людей для іншої цілі. Вони очікували і сподівались, як висловилися були два учні після воскресіння Христа, що йшли до Емаусу: "А ми сподівалися, що це Той, що має спасти Ізраїля" (Луки 24:21), ось чого ця група очікувала. Вони очікували і бажали, щоб Христос був їхнім політичним Месією, який мав визволити їх із римської неволі, зробити їх і їхню батьківщину вільними. Кожна неволя є гнітуча. Народ чекає і шукає свого визволення. Але хто поведе його і коли те визволення прийде? Тому, що за Христом йшов народ масами, за Його наукою і чудесами, то вони думали, що саме Він і стане їхнім визволителем із римської неволі. Такого царя-Месії їм було треба. Фарисеї, старші і первосвященики хотіли, щоб Христос проголосив повстання і за Його проводом, вони б скинули ярмо неволі.

Ще минулого року вони хотіли проголосити Ісуса таким царем, але тому, що їм це не вдалося, вони думали цього разу здійснити свій час. І вітали Його, як царя. Їм треба було царя земного, а не небесного. Велике непорозуміння, так би сказати, й психологічна помилка. Ісус виразно говорив і навчав, що Його царство не з цього світу. Одначе вони відкинули Христа, як Царя миру. Не бачили, а хоч бачили, то не розуміли, чому Христос в'їжджає в Єрусалим на осляті, бо це було символом миру, а Ісус входив в Єрусалим з миром: "Не бійся, дочко Сіонська: це Цар твій іде, сидячи на молодім ослі"

(Івана 12:15). Якби Ісус Христос дав їм знака, що поведе їх проти Риму, то вони й в наступних днях були б приймали Його з захопленням. А в такому разі, вони відкинули Царя миру і не мали для Нього нічого іншого, як страждання і хрест. А все таки зробили Христові таку зустріч многолюдну і величаву, як цареві!

Хоч Вербна Неділя й виглядала на тріумф Господа Ісуса, то, як пізніше виявилося, вона стала початком Його страждань і вкоротці лунали інші крики: "Розпни, розпни Його!"

Чи знав Христос про ті дні, що наступний тиждень мав Йому принести? Чи Він знав, що в цих днях проявиться така змінна людська вдача? Що так легко народ міняє свої переконання до злого?

О, так, Він знав про все це і неодноразово згадував про ті події Своїм апостолам і до них приготовляв їх. "Почав Ісус виявляти ученикам Своїм, що Йому треба йти в Єрусалим, і тяжко потерпіти від старших, і первосвящеників, і книжників, і вбитим бути, й на третій день воскреснути" (Матв. 16:21), і "Коли пробували вони в Галилії, то сказав Ісус їм 'Людський Син буде виданий людям до рук, і вони вб'ють Його, але третього дня Він воскресне' " (Матв. 17:22-23), і (Матв. 20:18-19): "Оце в Єрусалим ми йдемо, - і первосвященикам і книжникам виданий буде Син Людський і засудять Його на смерть і поганам Його вони видадуть на наругу та на катування, і на розп'яття, - але третього дня Він воскресне". І за шість днів до Пасхи, як Ісус був на вечері в Лазаря і його сестер, і коли Марія взяла літру мира найдорожчого і намастила ноги Ісусові..., а Юда жалів, що така велика втрата була, Ісус сказав: "Остав її; на день похорону Мого вона налагодила це" (Івана 12:7). Цими словами дав до зрозуміння, що день смерті і похорону наблизився.

Ісус, в'їжджаючи в Єрусалим, був сумним. Та не тому був сумним, що Його чекають тяжкі дні, дні страждань, але Він сумує за Своїм рідним народом, якому доведеться випити гірку чашу за гріхи його проводу. Він висловився так, як читаємо в Євангелії (Луки 19:41-44): "Як наблизився і побачив місто (Єрусалим), то заплакав над ним, кажучи: 'О, коли б зрозумів і ти хоч у цей твій день, що потрібно для твого спокою! Тепер же це закрито від очей твоїх. Бо прийдуть на тебе дні, і вороги твої обложать тебе окопами, і обступлять тебе навкруги, і стиснуть тебе звідусюди. І знищать тебе і дітей твоїх в тобі, і не зоставлять каменя на камені у тобі за те, що ти не зрозумів часу, коли тебе одвідано' ". Христові була дорога і доля самого міста Єрусалима, тому Він, наближаючись до Єрусалима, плакав над його недолею (Матв. 23:37): "Скільки раз хотів Я зібрати дітей твоїх, як птаха збирає пташат своїх під крила - і ви не схотіли", і "Істино кажу вам: не зостанеться тут камінь на камені, щоб не було його зруйновано" (Матв. 24:2).

Жаль за своїм народом, за містом Єрусалимом. Шкода Йому було його знищення. Так і сталося, бо в 70 році римляни плугами пройшли по місці, де находився Єрусалим. Тому плакав, бо любив Своє. Тому сумував, бо непокірність і непослух до Божого спаде карою на них.

Воскресіння всіх перед Своїм стражданням запевняючи, Ти підняв, Христе Боже, із мертвих Лазаря. Тому й ми, як і діти, знамена перемоги несучи, виголошуємо Тобі, переможцеві смерти: Спаси нас, Вишній! Благословен, хто йде у ім'я Господнє!

(Тропар "Вербня Неділя" - голос 1-ий)

Христос знав, кого народ хоче..., царя земного і провідника для скинення римської неволі. Одначе дав їм не того, кого вони хотіли, а дав Такого, Якого вони потребували - Спасителя більш потребували, чим земного провідника. Такого, що взяв на Себе свідомо і добровільно гріхи світу, примирив людей із Богом. Своєю жертвою на хресті, як Первосвященика, викупив з неволі тих, які увірують у Нього.

Христос виконував волю Отця Свого Небесного, а не пішов на те, щоб уподобатися людям і сповняти їхні земні бажання. Ісус, Син Божий був готовий радше постраждати за це, чим зробити зле. І йде свідомо на муки, щоб показати і навчити, що терпіння за правду є єдина дорога, якою правда укріплюється і стає грунтом для заснування і поширення Царства Божого.

Нестійка людська природа діє на людей так, що вони часто

хитаються між добром і злом, але тільки через віддану себе - жертву осягається перемога. Наслідуймо Христа-Викупителя і ставмо спротив "чоло" у протиставленню до зла цього світу.

У ролі царя земного, Христос розчарував своїх сучасників, але в ролі Месії Спасителя, доконав повністю волю Отця Небесного Своїм висловом на хресті: "Звершилось", тобто спасіння для людей осягнено, доконано!

І нас повинна боліти душа за наш народ і тут в Канаді і там на Батьківщині - Україні. Ми повині робити все, щоб зла доля нас не навістила. Наша Українська Православна Церква, як твердиня Божої Правди і національної свідомості, навчає нас, щоб ми все своє любили і свято затримували, щоб берегли Його Церкву на землі, в нашому випадку, Українську Православну Церкву. Робити добро один другому, в тісній співпраці горнулися біля неї, як курчата біля квочки, і її теплом повсякчасно відсвіжували нашу душу. Щоб у нас була тверда постанова належати до неї, молитися рідною українською мовою, і запобігти, щоб нас і нашу Духовну Святиню не застукала доля Єрусалима. Коли б не послухали її голосу, то може статися те, що ми перестанемо бути собою, упадемо, і час переоре й місце, де жили українці в Канаді. Це має бути наша велика журба і пересторога.

Не ділімося, не хитаймося, не міняймо наших переконань і відданості, з якими в початках організували Українську Православну Церкву в Канаді, а потім ми самі стаємо причиною її упадку. Бережімося, щоб і ми, які в початках кричали "Осанна", не скотилися до того, щоб кричати в наших умовинах життя "Розпни".

Не того, що дехто хоче, особливо ті, що не з власної вини не розуміють добре і слабше говорять українською мовою, чи може під впливом неприятелів наших збоку, і вони думають, що добра хочуть Церкві і молоді, бажають і стараються бодай частинно впровадити іншу мову в богослуженні, а того, чого наша Церква і її віруючий народ потребує, щоб остатися національною і бути пошанованою нашими співгромадянами, наша Церква навчає. Бо наша Церква знає, що якби вона зійшла зі свого первісного становища, то це був би початок її кінця... Тому, своєму улюбленому народові, за спасіння якого перед Богом відповідає, дає те, що йому треба і в земному часі і в потойбічному.

Знає наша Церква, що буде мати неприємності, що будуть нападати на неї, обмовляти, що прийдеться багато перетерпіти і від чужих, а то й від своїх, щоб вона пішла за "духом часу" по лінії об'єднань, екуменізму, визнань, тощо. Вірна своєму післанництву, ідейним її основоположникам, переносить терпеливо всі утиски, не збивається зі свого раз обраного шляху, бо знає, що "не за горами" той час, коли з Божої волі і наша батьківщина Україна, внедовзі стане вільною, і тоді новим духом перемоги, волі і воскресіння всього рідного повіє по всіх усюдах, де живуть українці і до нас в Канаді. Тоді дістанемо ми признання і нас наші брати привітають, що терплячи, ми не здались, а витримали до побідного кінця.

Тому, святкуючи світлий в'їзд Ісуса Христа в Єрусалим, і ми з галузками освяченої верби-лози зробімо тріумфальний вхід Господеві, як Переможцеві над злом світу, в наші серця, як нашому Спасителеві і Цареві Миру, а разом з тим і нашій Святій Українській Православній Церкві, як нашій духовній і національній Спасительці. Приймаймо їх на їх умовах! Амінь.

Протопресвітер Дмитро Фотій

Giving us before Thy Passion an assurance of the general resurrection, Thou has raised Lazarus from the dead, O Christ our God. Therefore, like the children, we also carry tokens of victory, and cry to Thee, the Conqueror of death: Hosanna in the highest; blessed is He that comes in the Name of the Lord.

(Tropar of Palm Sunday - Tone 1)

Жіночі Постаті
Women of Influence

Valentina Kuryliw receives Community Recognition Award

For 40 years Valentina has been an outstanding volunteer in community organizátions such as the Ukrainian Canadian Opera Association, The Ukrainian Canadian Immigrant Aid Society, and most recently the Holodomor Education Team of the UCC. In this last venture, she was part of a group of dedicated educators who successfully spearheaded the inclusion of Holodomor into the history and social studies courses in the TDSB and are now working on Ontario curriculum.

Pictured here are Valentina Kuryliw and friends at award presentation: (from left) Marika Szkambara, Borys Wrzesnewsky MP, Donna Cansfield MPP, Valentina Kuryliw, Ivan Baker, Halya Dmytryshyn, Myroslava Oleksiuk-Baker, Marika Dubyk-Wodoslawska.

An Unending Journey

by Alex Chumak

One is hard pressed to find the calibre of a person such as Valentina Kuryliw. After retiring from teaching, and most notably as the Head of a History Department in a Toronto school in 2001, she never left the responsibility of educating our youth. In particular, Valentina has dedicated her time, effort, and stamina to espouse and to promote the Ukrainian cause to both Canadian-Ukrainians as well as to Canadians themselves.

Her involvement in our community is beyond reproach. From the Canadian Ukrainian Opera Association to the Civil Liberties Association to the Canadian Ukrainian Immigrant Aid Society to the Scythian Gold and the Trypillian Exhibits at the Royal Ontario Museum, Valentina left an indelible mark through her involvement.

In 1993, along with other educators from the GTA, she was invited to Ukraine and developed a program for instructing Ukrainian history teachers how to utilize and implement critical teaching skills using the most innovative methodology. This activity was an overwhelming success and consequently resulted in her producing a textbook on the methodology of teaching history. The book "Metodyka Vykladannya Istorii" [Methods for Teaching History, 2003] received rave reviews from professionals, professors as well as Ministry staff. In fact, Valentina's book was recommended and received the official endorsement of the Ministry of Education of Ukraine and has gone through a second printing, 2008.

This highly useful publication takes into account two fundamental questions -- how are students taught and how do they learn? In an interview, Valentina stated that the archaic

method of lecturing in a didactic way is both "outlived and in most cases unacceptable to students of the Twenty-First Century".

As a result, her approach is "to ask questions, provide activities and have open ended discussions, thus giving the student the opportunity to draw his/her own conclusions". She further stated that "teachers must take into account the way in which students learn and take this into account when students are taught, as each student is unique and has various intelligences which need to be activated." Accordingly, she emphasizes in her book that students "work in pairs, complete group assignments, hold debates, brainstorm the topics before them and analyze original documents, thus acquiring excellent research skills". All this is dependent on having accurate and historically sound textbooks for reference - something that Valentina plans to pursue in the future.

But Valentina did not stop here. As co-chair of the Holodomor Education Committee at the Ukrainian Canadian Congress -- Toronto Branch, she asked a simple question: "Why is the Holodomor Famine Genocide not being taught in Toronto District School Board schools?"

She was dismayed to discover that there was no interest in the Holodomor despite the fact that the TDSB had prepared an entire locally approved history course on Genocide in September 2008. This course was to include the Holocaust, the Armenian and the Rwandan genocides. She could not, and would not let the matter go and with the assistance of the Holodomor Education Committee at the UCC, they mounted a careful, well thought out and professional strategy to have the Holodomor taught in our schools in spite of initial opposition and seemingly lack of interest. The Committee prevailed and succeeded in persuading the Board to include the Holodomor in some of its curriculum.

A teaching unit on the Holodomor will be prepared this summer and will be made available to teachers in September 2009. As an historian and an expert on the Holodomor, Valentina will be a consultant to the process.

Valentina was the first professional educator to conduct a workshop on the Holodomor last November. At the largest gathering of history and social studies teachers in Ontario, at the Ontario History and Social Studies Teachers' Association (OHASSTA) Conference, she prepared an outstanding teaching kit on the Holodomor offering background material in addition to sample lessons. For this event, she prepared a workbook on the teaching of the Holodomor, using the reference materials within the Teaching Kit. The session was extremely successful and presently the Hamilton-Wentworth District Board of Education has invited her to present a workshop on a Board wide basis. There is no question that other Boards will follow suit.

As stated earlier, Valentina never retired from education but took on new challenges to promote the teaching of the Holodomor in the school systems across the country.

submitted by
Marika Dubyk Wodoslawska

from the Consistory of the UOCC, Office of Communications

Many of our parishes support young adults who serve in our armed forces. Another way for us to help support them spiritually is through this great resource:

ORTHODOX MILITARY BIBLE

The New Testament and Psalms in a pocket size volume - ideal to pack and carry. The Orthodox Military New Testament also includes devotional morning and evening prayers, a page to list the living and the dead for prayer, 8 full-color icon plates, and a devotional piece on the ten commandments and integrity in military service. The New Testament & Psalms for Orthodox Christians Military Edition is developed with the Standing Conference of the Canonical Orthodox Bishops in the Americas (SCOBA) for distribution to the Orthodox Christian men and women of the armed services all over the world. Biblical text is the RSV. For more information and ordering visit www.orthodoxmarketplace.com or contact Fr. Gene Maximiuk at (204) 586-3093 (ext.236) or visnyk@uocc.ca.

VERA RICH: translator, journalist, poet and human rights activist

Reprinted from The Times
January 25, 2010

Vera Rich was an accomplished translator of Ukrainian literature and poetry. Born Faith Elizabeth Joan in 1936 in Canonbury, North London, but widely known as Vera - the direct Ukrainian translation of Faith - she came into contact with Ukrainian refugees who settled in Britain after the Second World War through her mother's work with the Red Cross.

As a schoolgirl, living with her mother and maternal grandparents in their newly built house in Enfield, she saved up pocket money to buy Virgil's Latin poetry from a secondhand bookshop in Palmers Green. Touring local churches with a Catholic worship group based in Cockfosters, she developed a particular affinity with a Belarussian chapel in Finchley, where Father Ceslaus Sipovich introduced her to the nation's poetry. A glamorous yet eccentric teenager, she and her quick-witted mother became popular figures in the Ukrainian émigré community in the early 1950s, when the older Ms. Rich persuaded nearby factory bosses to accept January 7, the Orthodox Christmas, as an official holiday.

At the age of 20, the younger Rich, who had already started translating French poetry, was encouraged by Wolodymyr Mykula, a Ukrainian friend she met at the University of Oxford, to translate Ukrainian poems into English for a literary magazine. The smitten young translator began to learn Ukrainian, using dictionaries and poetry anthologies as her tools.

She juggled these interests with formal studies at St Hilda's College, Oxford, where she studied, from 1955-57, Old English and Old Norse, and Bedford College, London, from 1958-61, where she read mathematics with an optional course in Ukrainian.

Her first published translation in 1957, of the prologue to the poem "Moses" by Ivan Franko, was considered such an important milestone in Ukrainian culture that 40 years later the Union of Ukrainian Writers in Kiev presented Rich with a special award in memory of Franko. He was the first of 47 Ukrainian poets and authors she tackled, but it was her translations of one of Ukraine's most famous sons, the folk poet Taras Shevchenko, who founded the fledgeling people's literary tradition, that confirmed her credentials.

When her seminal volume, "Song out of Darkness", the translation of a collection of Shevchenko's most influential poems, was published in London in 1961, academics noticed how Rich's dedication to the feel and rhythm of the poetry distinguished her from the competition. A staged version was presented at the Cripplegate Theatre, London, and an extract from her translation of "The Caucusus" appears on the monument to Shevchenko in Washington, which was unveiled on June 24, 1964.

A collection of her own poetry, "Portents and Images", was published by the Mitre Press in London in 1963. It also included translations of the Belarussian poets, Jakub Kolas and Maksim Bahdanovic. Her translation of the latter's Zimoj was published the following year in the US poetry magazine, "The Muse", and reprinted in her anthology of Belarussian poetry, "Like Water, Like Fire" (1971), although it was banned by Soviet censors after initial publication under the auspices of Unesco.

Rich was no stranger to brushes with heavy-handed authorities behind the Iron Curtain, experienced during her journalistic activities, and she began to distance herself from her wider family, whom she felt might be under threat. In 1969, working as a freelance translator of Russian and Ukrainian physics texts, she met John Maddox, editor of the scientific weekly magazine "Nature" (obituary April 14, 2009). After a "friendly conversation and a few glasses of sherry", he appointed her Soviet and East Euro-

pean correspondent, paid per line, plus a £5 weekly retainer. The appointment, which was meant to be for six months, lasted 20 years.

She recalled being "roughed up" by security police in Poland, where her articles supported Lech Walesa's Gdansk-based Solidarity, the trade union movement suppressed in 1981 by the imposition of martial law. Under pseudonyms, she contributed to dissident journals in Poland and Hungary and supported youth groups planning to overthrow communism in both countries. Rich's appetite for clandestine escapades led her to slip across the Polish-Soviet border, disguised as a headscarf-wearing Belarussian peasant, to meet fellow activists.

For "Nature", she wrote about the abuse of psychiatry in "treating" political prisoners in the Soviet Union such as Leonid Plyushch, a Ukrainian mathematician declared insane and imprisoned together with psychotic patients in Dnipropetrovsk in 1972. After it gained independence from Moscow in 1991, she began to visit Ukraine and her contribution to the country's culture led to her award, by presidential decree, of the Order of Princess Olha in 2007. She regarded this as the "peak moment" of her life.

Despite a meticulous approach to her work, Rich led a chaotic personal life, never marrying despite several romances. She frequently called publishers with extended rambling excuses for unfiled copy, often related to computer "emergencies". Her indexed 40-year archive, together with 60 years of files from her late mother, was trashed by burglars in 1993 and she carried on with a "huge mass of papers, stuffed into boxes all higgledy-piggledy." Yet she remained a prolific contributor to publications including "New Scientist", "the Times" Higher Education Supplement, "Physics World", "The Tablet" and "Index on Censorship".

When travelling to cover stories, Rich would sleep in deserted railway stations and bus depots, constrained by both a lack of funds and a disregard for luxuries and material trappings. Her stamina for twice-weekly official functions came from years on the road with the East European press corps, where late-night vodka-fuelled card games, interspersed with anecdote-swapping and singing of traditional folk songs, were very much the norm.

From 2006 until her death she contributed a weekly column to "Ukrainska Dumka" (The Ukrainian Thought), a newspaper for the UK-based Ukrainian diaspora. In 1998 she resurrected her poetry magazine, "Manifold", which she had previously edited from 1962 to 1969, combining commissioning duties with free drop-in advice clinics for young, aspiring poets.

Through her illness and treatment, she continued to attend weekly conversation classes at the Ukrainian Institute in Holland Park, West London, where she also performed her translations of Ukrainian poetry in her multi-media event, inspired by the Orange Revolution, "From Mazepa to the Maidan". Her lectures on Slavonic literature at the Universities of Birmingham, London and Edinburgh were always well attended.

Rich's later years were characterised by a passion for analysis of the aftermath of the Chernobyl accident. Through her role in "Nature" magazine, she had identified contaminated areas. Co-operating with a nuclear physicist, Dr Alan Flowers of Kingston University, she was the driving force behind the eventual establishment and British-led funding of the International Environmental University, bearing the name of the Soviet dissident and Nobel prizewinner Andrei Sakharov, in the Belarussian capital of Minsk. She described the nuclear reactor's explosion in 1986, and the subsequent pollution and social consequences, as a "tragic sore", yet to be healed, running through recent Ukrainian and Belarussian history.

At the time of her death, Rich was working to complete the translation of Shevchenko's "Kobzar" collection of poetry in time for the 150th anniversary of the poet's passing in 2011. Led by Shevchenko's most famous poem, "Testament", she wrote:

"Then in that great family,
A family new and free,
Do not forget, with good intent
Speak quietly of me."

Vera Rich, translator, journalist, poet and human rights activist, was born on April 24, 1936. She died of cancer on December 20, 2009, aged 73.

Don't Envy

Don't envy, friend, a wealthy man:
A rich man's life is spent
Without a friend or faithful love --
Those things he has to rent.
Don't envy, friend, a man of rank,
His power's based on force.
Don't envy, too, a famous man:
The man of note well knows
The crowd's acclaim is not for him,
But for that thorny fame
He wrought with labour and with tears
So they'd be entertained.
But then, when young folk gather 'round,
So fine they are and fair
You'd think it's heaven, -- ah, but look:
See evil stirring there ...

Don't envy anyone my friend,
For if you look you'll find
That there's no heaven on the earth,
No more than in the sky.

Taras Shevchenko
Mirhorod, October 4th, 1845.
Translated by John Weir, Toronto

"Новий Завіт я читаю з побожним тремтінням. В наслідку сього читання зробилася в мені гадка описати серце матери за життям Пречистої Діви Матери Спасителя, й друга - написати образ розпятого Сина Її."

Т. Шевченко
"Листи. До В. Репніної 7.3.1850".

It Makes No Difference To Me

It makes no difference to me,
If I shall live or not in Ukraine
Or whether any one shall think
Of me 'mid foreign snow and rain.
It makes no difference to me.

In slavery I grew 'mid strangers,
Unwept by any kin of mine;
In slavery I now will die
And vanish without any sign.
I shall not leave the slightest trace
Upon our glorious Ukraine,
Our land, but not as ours known.
No father will remind his son
Or say to him, "Repeat one prayer,
One prayer for him; for our Ukraine
They tortured him in their foul lair."

It makes no difference to me,
If that son says a prayer or not.
It makes great difference to me
That evil folk and wicked men
Attack our Ukraine, once so free,
And rob and plunder it at will.
That makes great difference to me.

Taras Shevchenko
St. Petersburg Citadel Prison, May, 1847
Translated by Clarence A. Manning

Суботів

Стоїть в селі Суботові
На горі високій - Домовина України -
Широка, глибока.
Ото церков Богданова:
Там то він молився,
Щоб москаль добром і лихом
З козаком ділився.
Мир душі твоїй, Богдане!
Не так воно стало:
Москалики, що заздріли, То все очухрали. -
Могили вже розривають, Та грошей шукають;
Льохи твої розкопують
Та тебе ж і лають,
Що й за труди не находять!...
Отак-то, Богдане!
Занапастив єси вбогу, Сироту Вркаїну!
За теж тобі така й дяка...
Церков - домовину
Нема кому полагодить!
На тій Україні,
На тій самій, що з тобою
Ляха задавила, -
Байстрюки Єкатерини
Сараною сіли,
Отаке-то, Зіновію, Олексіїв друже!
Ти все оддав приятелям,
А їм і байдуже!
Кажуть, бачиш, що все-то те
Таки й було "наше",
Що вони тілько наймали
Татарам на пашу
Та полякам...Може, й справді!
Нехай і так буде!...
Так сміються ж з України
Стороннії люди!...
Не смійтеся, чужі люди!
Церква-домовина
Розвалиться...і з-під неї
Встане Україна і розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!

Тарас Шевченко
1845.21.10

Т. Шевченко: Автопортрет.

Ця поема - **"Суботів"** - тісно звязана з "Великим Льохом" і є його продовженням. У "Великий Льох" скінчилася поетова думка тим, що Великого льоху москалям ще не вдалося розкопати, тому визволення України ще не прийшло: сучасне покоління стогне під політичним твором Богдана Хмельницького.

Одначе його щиро подумане діло піде в нівець і нічого не поможуть ворогам їх кпини з України: правда засяє побідно над тьмою і Україна відзискає волю.

У цій поемі Шевченко перший раз ясно висказує свою думку про політичну незалежність України (в "Розритій Могилі" поет тільки натякнув, а в "Великому Льоху" неначе ідейно підготовив суспільність до цієї політичної конечности).

from our Readers
від наших Читачів

Enclosed is my renewal for the next year. Promin has become an educational and very interesting journal. I enjoy reading it.

Sincerely,
Anna Papish
Saskatoon SK

Just a quick e-mail to wish you the best in 2010. Also - wanted to congratulate you on the 50th anniversary of Promin. I look forward to each publication as it is unique, inspirational and full of information. Bravo.

Best regards,
Senator Raynell Andreychuk

Thank you for reprinting the lovely poem in the last issue of Promin. It was nice to be reminded of the contributors who established the journal, which included my mother, Sophia Wasylyshyn. Hopefully someone will write another poem honouring you and your staff for the progress you have made in the past 13 years. In the publishing industry, 50 years of continued success and opportunity for continuance is a great accomplishment.

Sincerely yours,
Doreen Keir
Manotick ON

Many thanks for a good reading informative journal, photos and keeping us updated on activities, reports and who's who in communities across Canada and beyond. Well done!

Sincerely,
Laara Taylor
Burnaby BC

З нетерпінням жду кожного місяця на наш гарний інформативний і цікавий журнал.

З повагою,
К. Чорна
Mississauga ON

Шановні редактори і колегія! Ми - читачі - сердечно дякуємо вам за змістовний журнал і тяжку працю. Боже вам поможи!

Ольга Ільченко
Toronto ON

Congratulations, Promin, on your 50th anniversary. May you continue to publish news, articles, etc. for many more years. Mnohiyi Lita!

Olia Marchuk, Treasurer
UWAC, Dominika Ohienko Branch
Lac La Biche District AB

Enclosed is a donation for Promin's 50th anniversary of issuing such educational, wonderful news and promoting Ukrainian culture, to Canada and abroad. Wishing you many more years of Promin. God bless you all.

Sincerely yours,
Marshall & Rose Hryhirchuk
Edmonton AB

The present Promin is a joy to read!

Most sincerely,
Nathalia Sugden
Palgrave ON

Congratulations on a fine magazine. I especially like the local news. More locals should write in! Дякую!

З пошаною до вас,
Маруся Кошарич
Келґері, Альберта

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Zennia Yuzik
National UWAC President

Taras Shevchenko 1841 - 1861

March 9th marks the birthday of Ukraine's beloved poet and bard, Taras Shevchenko. In spite of being born into serfdom and poverty, Shevchenko became one of Ukraine's greatest poets, and is still revered today. Shevchenko is to the Ukrainians what Robert Burns is to the Scots. He is internationally known in literary circles, and many of his greatest works have been translated into other languages.

Many communities still hold programs to honour his memory, where they feature his works in readings and song. Let us resolve to revive this practice, and continue to set aside this special day, so that our youth of today learn his life story and his beautiful and inspiring works.

Our Lenten Journey

We have begun the journey through Lent, which will take us to the Cross, and ultimately to the Ressurrection of our Lord and Saviour, Jesus Christ. May we go through Lent with humility and repentance. May we truly open our hearts and practice love and forgiveness of others, just as we expect the Lord to forgive us our transgressions. We will then greet the Resurrection with renewed hearts and minds, and joyfully celebrate Pascha with love in our hearts, and a stronger faith. May the coming Resurrection bring everyone happiness, and hearts filled with peace.

Ukraine Pandemic Donations

Since the last report, we have received a donation of $250 from the Lesia Ukrainka Branch of Hamilton. This donation brings up the total of donations through our National Office to $5025. We also were informed that the St. Olha UWAC Branch in Sirko, MB directly sent $100 to the Canada Ukraine Foundation. I encourage all branches and UWAC members who donated directly to this cause to let us know so that they can be acknowledged. We would like a record of the total contributions from the branches and members of UWAC.

Member Recognition

This is the time of year when long-time members are recognized and honoured. Congratulations to all members who are being honored this year. Thank you for your dedication, and we wish you many more happy, healthy years as members of UWAC. It is also the time when new members are installed. We warmly welcome them to our Association, and wish them success, and good health. May their journey as UWAC members be a long and pleasant one. We remind all the branches with new members to fill out the Member Application Forms, and mail them to the National and Provincial offices.

Anketa

The Anketas are slowly coming in, and we ask all branches to send, for archival purposes, a complete list of members along with your forms. From time to time we are asked about years of membership, and our only source of information is these membership lists.

Ukrainian Voice 100th Anniversary

March 14, 2010, is the day set aside for the celebration of the 100th Anniversary of the Ukrainian Voice, which is the organ of communication for the CYC family of organizations. This auspicious occasion is being celebrated with a banquet in Winnipeg. To commemorate this 100th Anniversary, the Ukrainian Voice has established a SPECIAL CENTENNIAL HISTORY FUND, and hopes to collect $100,000 to guarantee its future. The hope is that the Ukrainian community in Canada will support this fund to keep the Ukrainian Voice alive. We encourage your contributions.

Blue Heart Campaign

In October, we sent out information about the UN Blue Heart Campaign against human trafficking to all branches. We again urge all members to support this campaign in any way that you can. Please spread the word by letting people know about the campaign, give them the contact information so that they learn about how they can get involved.

ТАРАС - ПРИЯТЕЛЬ ДІТЕЙ

Р. Завадович

Стоять собі дерева у садочку,
Цвітуть квітки, і стелиться трава,
А там, під грушею, у холодочку,
Тарас Шевченко спочива.

За тином видно Галочку й Оксанку,
Прийшов Петрусь і сів на перелаз:
"Добридень, дядьку! Ми оце від ранку
На казку ждем і виглядаєм вас!"

Всміхнувсь Тарас, поглянув на громадку,
До себе кличе хлопчиків, дівчат, -
Він їм себе дозволив свати дядьком
І з ними грається, мов рідний брат.

"Ідіть, ідіть до мене, ластівята!
Із вами завжди радісно мені -
За те, що ждали, буде добра плата:
І казочка і бублики смачні."

Гаряче сонце висить над садочком,
Між вітами цвіринькають пташки -
Навколо дядька дітвора віночком,
А дядько їй розказує казки.

Кругом так тихо, так сонливо стало...
І повільніш уже пливуть слова,
До дядька сон скрадається помалу,
І хилиться додолу голова...

Та діти знають: він не спав до ранку,
Всю ніч ходив від хати до воріт,
Дивився на зорі, на красу світанку,
На цей чудовий дивний Божий світ.

Заснув Тарас - той добрий, милий дядько,
Що так безмірно любить дітвору.
"Ш-ш-ш! Цитьте лиш!" Навшпинячки громадка,
Біжить за сад продовжувати гру.

Бо у дітей із дядьком є умова:
Як він засне, то всі вони без слова
В леваду геть із саду утечуть,
Ще й бублики з собою заберуть.

Стоять собі дерева у садочку,
Там сміх затих не гомонять слова -
Під грушею у тіні, в холодочку,
Тарас Шевченко тихо спочива.

В РОКОВИНИ ШЕВЧЕНКА

О. Олесь

Одно питання мимоволі
Ввесь час в думках моїх встає:
Чом не вгледів він сонця волі,
Чому тепер він не жиє?

Якими дужими громами
Пророчий голос би гримів,
Якими буйними річками
Котивсь, шумів ба його спів!?

Які б вінки він сплів героям,
І як уславив би їх чин?
Він грав би в сурму перед боєм,
Боровся б сам серед руїн.

А як оплакав би могили
Яких би квітів насадив!...
Калина б віти похилила
І в вітах вітер б гомонів.

Якими лютими бичами
Карав би нас, що кволі ми,
Що розійшлись ми манівцями
На крок єдиний до мети.

Як в душу б він заглянув кожну,
Як кожний біль би наш відчув.
Він влив би міць непереможну,
Серця б він вірою надхнув...

І де б він був?!... Чи на засланні,
Серед неораних степів,
Чи разом з нами на вигнанні
Ділив би сльози і терпів?

Він тут би був! Орел Крилатий
Не зміг би стерпіти ярма,
Бо як би там він міг співати,
Коли вітчизна вся німа!

Зацвіла в долині
Червона калина,
Ніби засміялась
Дівчина-дитина.
Любо, любо стало,
Пташечка зраділа
І защебетала.

Т. Шевченко

ВСТАЛА ВЕСНА

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила.

І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають.

Т. Шевченко

PROMIN Brunch in Edmonton AB

St. Andrew's Ukrainian Orthodox Ladies Auxiliary of Edmonton held a brunch on Sunday, November 22, 2009 to commemorate the 50th Anniversary of Promin, published by the Ukrainian Women's Association of Canada (UWAC).

Following the Divine Liturgy, Lesia Perritt, Ladies' Auxiliary President, welcomed the parishioners to the Promin Brunch. Rev. Fr. Volodymyr Bilous led the opening prayer and blessed the brunch comprised of pancakes, sausages, scrambled eggs, muffins, fruit and beverages. Issues of Promin were available for perusal at each table. Lesia explained that St. Andrew's Ladies' Auxiliary currently has over 100 members and has been a branch of UWAC since 1961. She welcomed guests Dr. Geraldine Nakonechny, President of the Alberta Provincial Executive of UWAC, and Olha Logvynenko, National Promin Convener.

Marion Ostapchuk, the Ladies' Auxiliary Promin Convener, was introduced to chair the program. Dr. Geraldine Nakonechny spoke of the uniqueness of Promin and its importance in uniting our UWAC branches across Canada. Olha Logvynenko provided a brief history of the magazine and also shared little handmade Ukrainian cookbooks produced by UWAC in 1939. Marion Ostapchuk described the contents of Promin and offered examples of some articles. She quoted the following words of Natalia Kobrynska, writer, lecturer, social reformer and humanitarian of the early 20th century: "Proceed step by step, conquer negativity, express the innate talents of women, their strength, power and natural capability to open up fresh paths for the future."

The Promin Brunch and program were well received by everyone present. Sharyn Chomik won the draw for a year's subscription to Promin; donations collected at the brunch were designated for the Promin press fund. Marion Ostapchuk thanked those who were involved in the event preparation, as well as all who attended. Rev. Fr. Volodymyr Bilous led a closing prayer.

Submitted by
Marion Ostapchuk &
Lesia Perritt

Уряд Онтаріо вшановує добровольців

Кожного року уряд провінції Онтаріо вшановує людей (добровольців), котрі своєю безкорисною працею причиняються до того, щоб покращити життя іншим - жінкам, чоловікам, дітям, родинам, суспільству взагалі.

Ці добровольці працюють в різних ділянках - в шпиталях, музеях, церквах, опікуються хворими і в багатьох інших інституціях, установах та організаціях. Канадське суспільство є так зорганізоване, що без їх праці багато інституцій та установ не могли б діяти, взагалі існувати.

Українська громада, одна зі складових частин канадського суспільства, вносить також свій вагомий вклад у його правильне функціонування, а тим самим, гуртуючись, зберігає свою українську тотожність.

Усі українські організації мають велике значення у житті канадського суспільства, а також у збереженні своєї української ідентичності.

На мою думку, найбільш вагомий вклад в тій справі відіграють наші церкви. Катедра св. Володимира є того найкращим прикладом.

При Катедрі вже 80 років тому назад згуртувались жінки, котрі своєю безкорисною працею допомагали церкві, громаді (внесли великий фінансовий вклад), а також дбали про те, щоб плекати свою українську духовність, культуру, мову, традиції. Вже багато років ті скромні жінки - заслужені добровольці - відзначені урядом провінції нагородами Ontario Volunteer Awards.

У 2009 р. відзначені були: Галина Савранчук, Валентина Корженівська і Марія Горошко (за 30 років добровільної праці), Емілія Боднарчук (за 25 років добровільної праці), і Леся Кушнір (за 5 років добровільної праці). Відзначення відбулось 17-го червня 2009 р. в Arcadian Court в Торонті. Відзначення вручив міністер громадянства і еміграції The Honourable Michael Chan. Загалом відзначено того дня 293 особи, а в тому числі 28 українок, з таких організацій та установ як Союз Українок Канади, Український Музей Канади, Онтарійська Філія, Організації Українок Канади, Суспільна Служба Українців Канади та Ліга Українських Католицьких Жінок Канади.

Дякуємо Вам, дорогі наші пані, за Вашу безкорисну працю. Є таке українське прислів'я: "людина є стільки варта скільки доброго зробила для других людей". Але, як це виміряти? Вітаємо Вас з цією престижною нагородою. Надіємось, що з Божим благословенням ще багато доброго зможете зробити для Канади й України.

Євгенія Мельничук

University of Manitoba to Celebrate Ukrainian Canadian Alumni Homecoming

A committee of Ukrainian Canadian departments and graduates at the U of M are planning to celebrate a weekend of mutual exchanges and fellowship on the weekend of April 30 to May 2, 2010. This is in conjunction with the Manitoba Homecoming 2010 and it is hoped that some 250-300 graduates of Ukrainian Canadian ancestry will participate in the 3 day affair. Highlight of the weekend include Pig roast BBQ, panel discussions, sharing circles, honouring distinguished alumni, concert, worship service and luncheons.

The University of Manitoba has had students of Ukrainian Ancestry from the early 1920's and has produced an outstanding crop of graduates in nearly all faculties and department. The departments involved in planning the alumni homecoming are the Centre for Ukrainian Canadian Studies, German and Slavic Studies, St. Andrew's College in Winnipeg, International Office, Slavic Library, the Archive of the Ukrainian Canadian Experience and Alpha Omega Alumni Association.

Please visit our web site to fill out our preliminary Registration Form: www.umanitoba.ca/faculties/arts/departments/ukrainian_canadian_studies/ Or e-mail: umuk2010@cc.umanitoba.ca

For further information please contact Victoria Kaschor at (204) 474-8905

UWAC, Lesia Ukrainka Branch, Two Hills AB

The UWAC, Lesia Ukrainka Branch, held its annual meeting December 3, 2009. Following the prayer, we enjoyed a delicious supper of Chinese food at Wong's Restaurant with 15 of 20 members present. We also invited the women from UWAC Myrnam for supper in appreciation of hosting our Spring convention.

After supper we went to the Orthodox Church hall for the annual meeting, with President Stella Stefiuk chairing the meeting. Our meeting included two minutes of silence to remember our recently deceased long-time member, Pearl Stoski.

Each executive member presented their report for 2009. We are a very small group, but we still cater to our members' funerals, memorial dinners, 40-days memorials and one-year memorials. We hold our Easter Bake Sale and Pyrohy Supper as a fundraiser for our church. In October, at our Thanksgiving Dinner Parochial District at Myrnam, we received 300 lbs of non-perishable food for the FCSS Food Bank. We also organize our parish's Theophany dinner and Fellowship Lunch following church services.

L to R: Joyce Rosychuk (Vice-President), Elsie Rybak (Correspondence & Promin Convenor), Stella Stefiuk (President), Olga Chrapko (Secretary), Elsie Choban (Treasurer)

Our President, Stella, presented each of the members with a small gift of appreciation from herself. This year's members with perfect attendance were: Olga Chrapko, Elsie Choban, Rose Nickiforuk, and Stella Stefiuk. A gift was presented to each of these four members.

The Executive for 2010:

President - *Stella Stefiuk*
Vice-President - *Joyce Rosychuk*
Secretary - *Olga Chrapko*
Treasurer - *Elsie Choban*
Correspondence - *Elsie Rybak*
Promin Convenor - *Elsie Rybak*

Submitted by Elsie Rybak

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative anywhere in the world OR Use this form for a new or renewed subscription for yourself.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription _____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $ _____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada $25 a year, other countries $30 a year - В Канаді $25 на рік, в інших країнах $30 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

Звіт Діяльности СУК Відділу Ім. Св. Кн. Ольги в Торонті за 2009-ий рік

Союз Українок Канади є найстарша українська жіноча організація в Канаді і одинока православна. За 82 роки свого існування Відділ ім. св. кн. Ольги дав величезний вклад праці для духового, фізичного і національного збереження нашої катедральної громади ім. св. Володимира, дбав про збереження нашої Української Православної Церкви Канади, дбав щоб ми були взірцевими і шанованими громадянами в Канаді, і завжди діяв щоб зберегти нашу українську ідентичність.

Анна Троян вітає з хлібом і сіллю Владик з нагоди 20-ліття Служіння Єпископство Арх. Юрія. З ліви: Анна Троян (голова відділу), Архиєпископ Юрій, Єпископ Андрій, Єпископ Корнелій (У.К.Ц.К.), Єпископ Христофорос (Грецька П.Ц.К.)

В 2009-му році діяльність нашого Відділу була дуже успішна, жертвенна, з любов'ю і посвятою до рідної Церкви і для вивчення і збереження нашої культурної та історичної спадщини. Ми раділи що число членок збільшилось на 12 нових пань, багато з молодшого покоління. Всі відгукнулися на потреби наших земляків в Україні і установ в Канаді.

Ми безмежно вдячні нашому Отцеві Капелянові Митрофорному Протоієреєві Богдану Сенцьо за духовну опіку, участь, поради і молитви. Вдячні Сестрі Богданні за молитви і за доповідь по св. Анну Всеволодівну. Рівнож дякуємо за молитви Отця Володимира Феськів і Добродійки Наталії за доповідь про Княгиную Ольгу.

Організаційна діяльність включила 5 місячних зборів, 6 засідань управи і участь в 56-му Краєвому З"їзді Союзу Українців Самостійників в Ріджайні і в Єпархіяльному З"їзді УПЦК на Сході Канади в Торонті. Господарський Комітет приготовляв обіди, прийняття (Вечірня Прощення, Говіння Духовенства, Великодне Свячене), на Передвеликоднім і Передріздвяним Базарі продаж варенників, голубців, печива, і.т.д. Працю суспільно-харитативну членки виконали відвідинами хворих і немічних та контакти телефоном і почтою. Культурно-освітний сектор створив багато імпрез: придбання образу Патронки нашого Відділу, св.кн. Ольги (пензля Б. Головацького); сезонові виставки у вітрині на мезанін поверсі під Катедрою; імреза "Краса з України" - Рушник, Обрядове Полотно України (31 травня) (2 рази - 2-гий раз для СФУЖО в Золотому Леві); доповідь др-а В. Мезенцев про Гетьмана І. Мазепу і розкопки в Батурині (22 листопада); фільм про "Березу Картузьку" (21 червня); відвідини Трипільської Виставки в Королівському Музеї Онтаріо (ROM) (25 лютого); Свято Членства і св. кн. Ольги (25 жовтня); співорганізація (з Управою Катедри) Концерту Членства - "Жінки в житті поета" (15 березня); відзначення Свята Державності УНР (1918-19-их років), Злуки Земель України і Героїзм під Крутами (15 листопада). Всі ці імпрези здебільша творили громадське життя в нашій катедральній громаді.

Голова Відділу, Анна Троян, репрезентувала нашу організацію на Святі Героїнь, на Бенкетах в честь 65-ліття Ліги Українських

Католицьких Жінок Канди (17 жовтня) і Відділу СУК ім. Софії Русовії (18 жовтня), на 40-денному відзначенню смерті дисидентки, світлої пам'яті Ірини Сеник (6 грудня), та вітала з хлібом і сіллю на Катедральному Храмовому Святі (23 серпня) і Владик на Святковані 20-ліття Архиєрейського Служіння Владики Юрія (4 жовтня).

Фінансова щедрість нашого Відділу виявилася слідуючими дарами: Катедрі св. Володимира $5,400; на будову памятника Тарасові Шевченкові в Оттаві $1000; на фільм "Береза Картузька" $1000; на кровний аналізатор в тубекульознім шпиталі у Винниці в Україні $10,200; на Дім Сиріт в Україні $500; на Колегію св. Андрея $500; на Український Музей Канади СУК Онт. Філія $500; на "Різдвяну Містерію" $500; на журнал "Промінь" $150.

Щира подяка всім членкам які брали на себе відповідальність, очолювали комітети як жертвенно працювали, приходили, дарували, підтримували.

Починаючи з екзекутивою, велике Вам Пані спасибі, особливо добр. Катерині Сенцьо за повідомлення до "Катедральних Дзвонів", за вдерження архівів, за кореспонденцію і за поради і терпеливе вислухання коли я забувала і часом кілька разів в день телефонувала. Пані Галині Савранчук за ідеально детальні протоколи, і паням Євгенії Мельничук і Марії Волошенюк за дописи щира подяка. Пані Мельничук особлива подяка за приготовлення історичних спогадів для місячних зборів. Пані Олені Ринковській за взірцеве ведення каси, я багато навчилася від Вас Пані Ринковська, але Вашу функцію я не змоглаб виконати. Паням Наталії Ємець і Елізаветі Звірховській що мене вислуховували і давали поради. Пані Лехкі і паням в ланцузі повідомлень велике спасибі. Пані Олі Миханюк з її Комітетом Сестриць належиться велике признання і подяка за декорації і чистоту в Катедрі. Культурно Освітний Комітет цього року був

Членки відділу СУК ім. Кн. Ольги в Торонто гостять від Жіночого Комітету Українок Канади - Офіцерів з України в Camp Borden, Ontario - які приїзджають щоб досконалити знання англійської мови (квітень 2009).

Молобен за здоровля членок відділу СУК ім. Кн. Ольги при Катедрі св. Володимира в Торонто (лютий 2009).

трішки послаблений відсутністю більшости членів, але другі пані заступили і дуже багато в імпрезах допомогли - Рая Юхименко, др. Віра Лободовська, Віра Мельник, Сестра Богдання, Катруся Самець і Тамара Кошарна.

Комітет Милосердя як завжди, виконував велику і тяжку роботу купування, опакування і відвідування, у всяку пору і погоду. Всі пані в комітеті помагали, але найбільший тягар з великим ентузіязмом несла др. Лободовська. Пані Мельничук справді велика подяка за пам'ять померлих членок, як також за уродини немічних. Цього комітету праця все збільшується.

Преставниці до організацій цього року тільки частково виконували свої обовязки, окрім пані Клавдії Матвіїв, взірцевої репрезентантки до Комітету Українок Канади, ніхто не звітував. Ці функції треба направити на другий рік, бо наша участь, наша присутність в ширшому колі українських і канадських організацій є дуже потрібна. В ізоляції ми пропадемо з атрофії умової і духової.

Дуже дякую знов др. Вірі Лободовські що вона виручила Контрольну Комісію і замістила Пані Олю Станько яка виїхала на вакації. Спасибі Вам Пані Пилипів і Латишко що Ви виконали Ваш важливий обовязок.

Щира моя подяка всім членкам що ходили на засідання, на збори і помагали як могли. Особлива подяка всім членкам кумам Образу св. кн. Ольги. Ваша щедрість уможливила нам придбати цю прикрасну ікону, яка буде висіти в нашій авдиторії під Катедрою. Для неї Пан Шевчук замовив пару, Князя Володимира, який також буде висіти в авдиторії. Наша праця із св. кн. Ольгою ще не закінчилася, бо треба її фотографувати, друкувати репродукції на продаж і нотатний папір. Але Ваша щедрість нам дала надвишку в прибутку, і я допоможу це все довершити.

Союзанки в Camp Borden перед Великоднем 2009. Зліва: Євгенія Мельничук, Анна Троян, Елізавета Звірховська (членки СУК відділу ім. Кн. Ольги в Торонті) і Констанція Чорна (членка СУК відділу ім. Софіїі Русової в Лонг Бренч)

Велика подяка Голові Громади Вельмишановному Володимирові Шевчуку за співпрацю і підтримку, та Панам Василеві Павлюку і Михайлові Гричаку.

Союзанки завжди були Мироносиці і Берегині. Вони дбали про збереження нашої віри, нашої святої Української Православної Церкви, про збереження наших звичаїв і нашої культури. Вони памятали про потреби наших братів і сестер на чужині і в Україні. Вони є ті смолоскипи які нам вказують нашу дорогу в майбутнє, заохотити молодих - доньок і невісток і внучок вступати в ряди нашої організації і ставати членами нашої Святої Церкви. Це є вимога нашого членства, що кожна Союзанка має бути членкою нашої Церкви. Тоді ми будемо мати вплив на майбутність нашої Церкви в Канаді і в Україні. Провід нашої Громади при Катедрі є в руках тільки членів, а не прихожан. Тому мої дорогі Пані, подбайте, щоб ваші сини і доньки були членами а не лиш прихожанами до нашої Катедри.

Союз Українок є наша ширша родина, довкілля посестер і приятельок які збагачують і упріємінюють наше життя. Разом нас багато - нас не подолати. Всім вам - Щасти Боже на многі літа.

Слава Ісусу Христу!

Анна Троян
Голова Відділу

IVAN FRANKO
LVIV NATIONAL UNIVERSITY

CENTRE
OF UKRAINIAN STUDIES

presents

the INTERNATIONAL SUMMER SCHOOL of UKRAINIAN LANGUAGE AND COUNTRY STUDIES

July 21 - August 10, 2010

IF YOU WOULD LIKE TO:
- explore new horizons for yourself
- become acquainted with the interesting history, culture and politics of a young country
- learn one of the most melodic languages in the world
- wonder the streets of a city that is an open-air museum and UNESCO protected site
- gaze at picturesque views
- study with people from different parts of the world
- lay the foundation for future studies or work in Ukraine

THEN WE INVITE YOU TO:
the International Summer School "Ukrainian Language and Country Studies" at the Centre of Ukrainian Studies of Ivan Franko Lviv National University, July 21 – August 10, 2010

COST: € 420
Price includes the following:
- intensive Ukrainian language course
- afternoon lectures on Ukrainian history, culture, politics and literature
- tours and excursions of Lviv
- meetings with well-known Ukrainian figures
- informational materials and course materials
- certificate

HOUSING:
Summer school organizers will offer their help in finding housing.

CONTACT INFORMATION:
www.centr-ukrainistyky.lviv.ua/en
Lesya Antoniv, school coordinator
e-mail:antonivl@yahoo.com
mob. phone: +38 050 532 54 70

ЛЬВІВСЬКИЙ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА

ЦЕНТР УКРАЇНІСТИКИ

запрошує на

МІЖНАРОДНУ ЛІТНЮ ШКОЛУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА КРАЇНОЗНАВСТВА

21 ЛИПНЯ - 10 СЕРПНЯ 2010 РОКУ

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ
- відкрити для себе нові горизонти
- ознайомитися із цікавою історією, культурою, політикою молодої держави
- вивчити одну з наймелодійніших мов світу
- зануритися в атмосферу міста-музею просто неба
- відвідати мальовничі краєвиди
- вчитися разом з людьми з різних країн світу
- підготувати ґрунт для майбутніх студій або роботи в Україні

ТО ЗАПРОШУЄМО
на Міжнародну літню школу «Українська мова та країнознавство» в Центрі україністики при Львівському національному університеті ім. Івана Франка 21.07 – 10.08 2010 року

ОПЛАТА ЗА КУРС – 420 євро
Оплата включає:
- інтенсивний курс з української мови
- післяобідні лекції
- екскурсії Львовом
- зустрічі з відомими людьми
- інформаційні матеріали (папки, програми, карти Львова)
- сертифікати

ПРОЖИВАННЯ
Організатори допомагають у пошуку житла.

КОНТАКТИ
www.centr-ukrainistyky.lviv.ua
Леся Антонів, координатор школи
e-mail: antonivl@yahoo.com
моб.тел.: +38-050-532-54-70

Please accept our donation of $500 in memory of the following UWAC, St. Anna's Branch (Edmonton AB) members who have fallen asleep in the Lord:

Mrs. Betty Papish
Mrs. Tillie Kurysh
Mrs. Olga Babiak
Mrs. Helen Petasky
Mrs. Olga Wolodko-Onyschuk
Mrs. Florence Romanchuk
Mrs. Kay Diduck
Mrs. Doris Tycholaz
Mrs. Nadia Zmurko
Mrs. Pearl Onyschuk
Mrs. Lydia Novitsky
Mrs. Frances Antoniak
Mrs. Anna Scherban
Mrs. Katherine Korzan
Dr. Sandra Thomson
Mrs. Pearl Karenko
Mrs. Alexandra Chomiak
Mrs. Doris Yanda
Mrs. Mary Kochanski
Mrs. Helen Swityk
Mrs. Nina Panasiuk
Mrs. Helen Thomson
Mrs. Jean Prusak
Mrs. Victoria Shewchuk

Vichnaya Pamyat! May their memory be eternal!

Donna Reed, Member and Annette Boyko, Membership Convenor, UWAC, St. Anna's Branch, Edmonton AB

In memory of my parents, **Dr. Peter Smylski** (passed away October 1, 2002) and **Mrs. Doris Smylski** (passed away April 3, 2007), please accept my donation of $100 to the Promin Press Fund.

You both left us quietly
Your thoughts unknown.
But left us a memory
We are proud to own.
So treasure them Lord
In Your Garden of rest
For here on earth
They were two of the best!
Vichnaya Pamyat!
You're in my heart forever!

DorisAnn Masnyk (daughter)
Mississauga ON

Пройшов ще один рік, і наша громада СУК в Едмонтоні відправила на вічний спочинок аж сім своїх дорогих Союзанок. Ми почесно, з прапором і засвіченними свічками відпровадили їх на заслужений відпочинок. Більшість Союзанок, це довголітні, активні, часові членкині, які були щедрими працівницями на нашій жіночій ниві. Нехай Господь винагородить їх за їхній вклад праці для своєї української православної громади.

Natalia Bazuk
(UWAC member since 1944)

Pearl Kallatt
(UWAC member since 1957)

Emily Ripka
(UWAC member since 1951)

Mary Lobay
(UWAC member since 1967)

Lesia Kozak
(UWAC member since 1970)

Beverly Seade
(UWAC member since 1986)

Stefanie Loznik
(UWAC member since 1996)

Замість квітів висилаємо пожертву на Промінь у сумі $175. Вічна їм пам'ять!

Подала Ольга Логвиненко

The UWAC, Lesia Ukrainka Branch, Two Hills AB, is donating $50 to the Promin Press Fund as an everlasting wreath in memory of our dear member, **Pearl Stoski**, who passed away on November 13, 2009, at the age of 91 years. Pearl was a devoted member of our Branch since 1944.

May her memory be eternal!

Please accept our donation of $50 in memory of our departed members, **Mary German** who entered into eternal rest on October 27, 2009, and **Mary Tkachuk** who entered into eternal rest on January 1, 2010.

May their memory be eternal!

Virginia Wereschuk, Promin Convenor
UWAC, Olena Pchilka Branch
Yorkton SK

In memory of our long-standing departed members who entered into eternal rest, please accept our donation of $60 to the Promin Press Fund.

Iris Yaremchuk
October 2008

Lena Yaremchuk
August 2009

Helen Boyko
December 2009

May their memory be eternal!

L. Tkachuk, Secretary
UWAC, Olena Pchilka Branch
Myrnam AB

Please accept our donation of $50 in memory of

Effie Sokoluk who passed away on January 7, 2010 at the age of 96

Jessie Podolski who passed away on January 28, 2010 at the age of 84

May their memory be eternal!

UWAC, Lesia Ukrainka Branch
Winnipeg MB

Annie Bonk
May 15, 1921 - January 8, 2010

Annie became a member of St. Michael's UWAC in Edmonton in 1979. In 2004, she received her 25th anniversary pin and *hramota* from the UWAC National Executive. In October 2003, the UWAC celebrated Annie's 80th birthday by presenting her with a framed print by artist Larissa Sembaliuk Cheladyn. Annie was an excellent, dedicated volunteer who provided very good support for our parish bazaars. She was very well known for making and donating *pampushky* to the bazaars. She was a generous woman, not only to the parish but to her family as well.

Annie was very passionate about maintaining Ukrainian language and culture. She attended church services on a regular basis. Annie and her family always welcomed carolers during the Christmas season.

Annie is survived by her two sons, William and Len (Donna) Bonk, four grandchildren, Tracy (DJ), Tammy (Waldy), Brian, Lisa (Bryan), and five great-grandchildren, Wyatt, Colton, Madison, Jorden and Taylor. Annie is also survived by her two brothers, John (Helen) Klimchuk, Peter (Helen) Klimchuk, four sisters, Mary Kuchka, Katie Kuryliw, Sophie (Metro) Yaceyko, Pearl (Walter) Marceniuk, sister-in-law Jean Klimchuk, and many extended family and friends. Annie is predeceased by her husband Mike Bonk and brothers Bill, Harry, Louis and Andrew Klimchuk.

As an everlasting wreath in blessed memory of Annie Bonk, the UWAC, Kn. Olha Branch are donating $25. May she rest in peace and may her memory be eternal. Vichnaya Pamyat!

F. Tarnowetz, Promin Convenor
UWAC, Kn. Olha Branch
Edmonton AB

Laying a wreath of eternal memory for **Peter Kindrachuk** who passed away on February 28, 1998. Also, in memory of parents **Nicholas and Nastia Metrunec**, and **John and Anna Kindrachuk**, I am enclosing a donation of $50 to the Promin Press Fund. Вічна їм пам'ять!

Pauline Kindrachuk
Vernon BC

Надійся, вір - це серця цвіт!
Надія - Бог, а віра світ.

Т. Шевченко
"Безталанний"

Борітеся, поборете!
Вам Бог помагає:
За вас сила, за вас воля
І правда святая!

Т. Шевченко
"Кавказ"

Діла добрих оновляться
Діла злих загинуть.

Т. Шевченко
"Псалом 1-й"

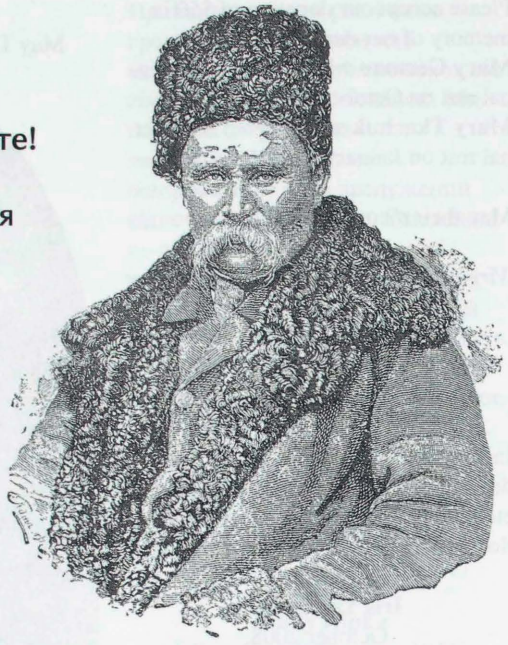

Т. Шевченко

В божественній, безсмертній природі багато, безмірно багато прекрасного, але торжество й вінець безсмертної краси, се обличчя людини, оживлене щастям. Вищого і кращого в природі я нічого не знаю.

Т. Шевченко
"Артист"

RELIABILITY Since 1973

athens printing

COMPLETE IN HOUSE SERVICES

From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS

- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

The way we look at others can transform them.

Jean Vanier

Birchwood
Realty Services Inc., Brokerage

Doris-Ann Masnyk

OWNER/BROKER OF RECORD
MARKET VALUE APPRAISER

416-520-5290

dmasnyk@trebnet.com

Consistent and attentive professional real estate services

SMITH MONUMENT COMPANY LTD.

ANDREW LATYSHKO
PRESIDENT

BUS: (416) 769-0674
FAX: (416) 769-5677
TOLL FREE: 1-888-836-7771

349 WESTON ROAD
TORONTO, ONTARIO M6N 3P7

A FAMILY BUSINESS SINCE 1919

SHEVCHENKO FOUNDATION

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

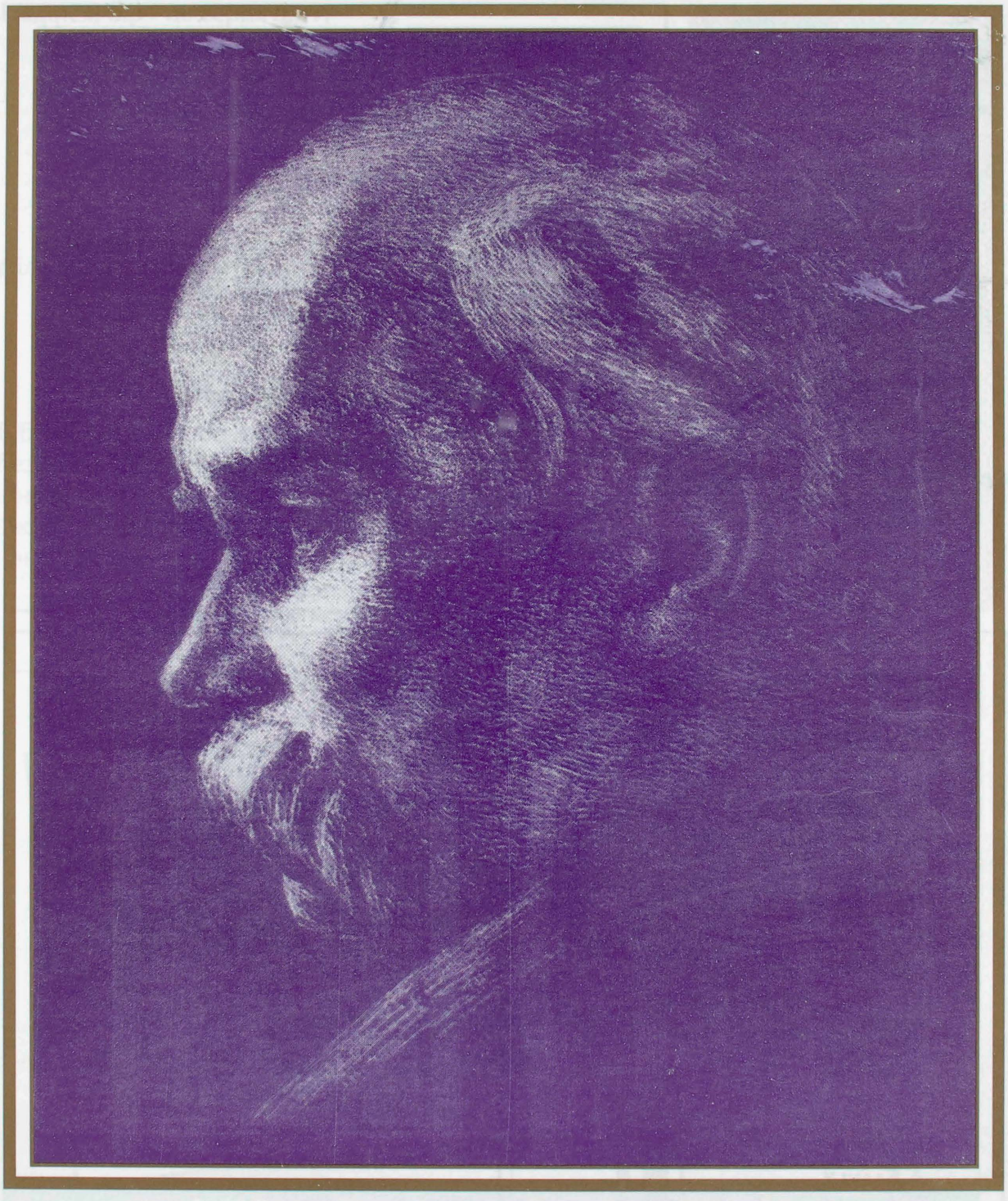

MRS NADIA NYKOLYN
10912-65 A ST
EDMONTON, AB
T6A 2P7 1-Dec-2008

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
Box 57268, Jackson Station
Hamilton, Ontario,
Canada L8P 4X1